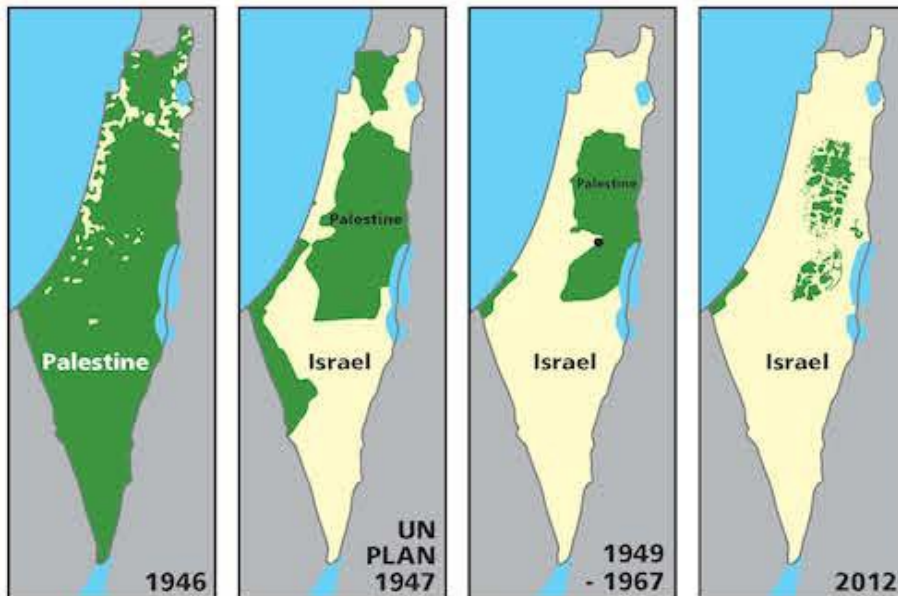

Context Ein Bustan - december 2014

Let's take a lesson from the Torah, "V'ahavta L'reacha Kamocho," love your fellow as you love yourself. It is easy to love those who look and think like you, the challenge the Torah lays at our feet is to love those who think and dress differently from us. Recognize that he, too is our fellow and they too are our brothers. As always, the old adage applies: "United we stand, divided we fall."

Rabbi Lazer Gurkow is de spirituele leider van de Beth Tefilah congregatie in London, Ontario.

DISAPPEARING PALESTINE

**5 Million Palestinians are classified
as refugees by the UN**

Sponsored by the Palestine Awareness Coalition
palestineawarenesscoalition.wordpress.com

<http://vimeo.com/92386305>

Inhoud:

- 1. Kinderen in Palestina*
- 2. Alweer een oorlog in Gaza*
- 3. Opstand in Jeruzalem*
- 4. Moedige soldaten volgen hun geweten*
- 5. Israël tussen etnocratie en theocratie*
- 6. Ontwikkelingen in het Midden-Oosten*

Context Archief Ein Bustan

De serie "Context Midden-Oosten" hoort bij de Nieuwsbrief over de Arabisch-Joodse vrije kleuterschool *Ein Bustan*, die de Werkgroep Ein Bustan in Nederland twee maal per jaar uitgeeft. De artikelen zijn bedoeld om iets van de context te begrijpen waarin Ein Bustan is ontstaan en werkt. Vanaf nummer 1-2014 worden de context-artikelen naast de Nieuwsbrief rondgestuurd, en niet meer erin. Dat maakt het mogelijk om beide eventueel gescheiden door te sturen. De context-artikelen die in de afgelopen 8 jaar in de Nieuwsbrief zijn verschenen kunt U nalezen in ons archief, waarvoor Antrovista de ruimte bood. Zie: http://www.antrovista.com/?pag_id=38

1. Kinderen in Palestina

Jana Tamimi, een achtjarig meisje uit het dorp Nabi Saleh op de Westoever

Ein Bustan

In de afgelopen jaren is in de Nieuwsbrieven voor Ein Bustan veel geschreven over de positie van kinderen in Israël. Arabische en Joodse kinderen groeien op in een gescheiden schoolsysteem, waardoor zij vanaf hun vroege jeugd de anderen als vreemden zien. Dat is een belangrijke oorzaak voor de vervreemding en de angst die later tussen de bevolkingsgroepen ontstaat. In artikel 5 over Israël als toenemende ethocratie en theocratie wordt iets beschreven over de indoctrinatie op de scholen. Ein Bustan wil deze kloof overbruggen door kinderen samen te laten opgroeien op een natuurlijke manier. Dat zou eigenlijk de normale manier van samenleven moeten zijn. De nu volgende indrukken maken duidelijk, waarom Ein Bustan zo nodig is

Gaza

Maar de situatie van kinderen op de Westoever en in Gaza is nog veel schrijnender. Hun toestand is onlosmakelijk verbonden met de politiek van de staat Israël. In Gaza beleven de kinderen in korte tijd drie oorlogen waarbij hun kleine leefruimte werd platgebombardeerd. In de laatste Gaza oorlog kwamen meer dan 400 kinderen om. Voor hen die doorleven is er weinig perspectief. Een verwoeste omgeving, een land dat aan alle kanten afgesloten is. Het is niet verwonderlijk, wanneer deze generaties opgroeien tot nieuwe extremistische strijders, zij hebben niets te verliezen. Indrukken uit deze horrorwereld zijn overal te zien. Zoek bv op YouTube: Children in Gaza

Westbank

In de Westbank groeien de kinderen op onder militaire bezetting. Zij zijn gewend geraakt aan razzias, demonstraties, huizen vernietiging, vijandige kolonisten die de beste stukken land en de waterbronnen annexeren, undercover spionnen die overal rondlopen en zorgen dat het leger alles weet, familieleden gedood, gewond of in gevangenschappen, vaak zonder proces, checkpoints op "Jews-Only" wegen die het vrije verkeer bemoeilijken.

Het dorp Nabi Saleh is een voorbeeld van wat kinderen op de Westelijke Jordaanoever dagelijks beleven. Iedere vrijdag na het gebed demonstreert het dorp van zo'n 400 inwoners tegenn de bezetting. Soldaten komen om hen te stoppen en te verdrijven met rubberkogels en traangas. Zij nemen niet alleen volwassenen, maar ook kinderen mee ter ondervraging. De kinderen spelen een actieve rol in dit verzet. Op de website van 972.com vertellen enkele kinderen hun verhaal. Er daar ook een video te zien:

<http://972mag.com/film-on-nabi-salehs-kids-competes-for-intl-awards/90611/>

De film is ook te zien bij Vimeo: <http://vimeo.com/92386305>

Jana Tamimi

De NOS besteedde er aandacht aan op 26 november. In dit artikel staat Jana Tamimi, een achtjarig Palestijns meisje, centraal. Zij heeft een camera, en filmt de demonstraties en het gedrag van de Joodse militairen:

<http://nos.nl/artikel/2005693-palestijnse-8-filmt-demonstraties-westoever.html>

Op YouTube is een filmpje te zien van Jana op 5 jarige leeftijd, waarin te zien is hoe zij de soldaten uitlokt tot discussies: https://www.youtube.com/watch?v=1GG-hirJ_Ck

Op de achtergrond van politieke spelletjes, religieuze hetzes, militaire bezetting en experimenten voor de wapenindustrie zijn het gewone mensen en kinderen die hiervoor de prijs betalen. Kinderen dragen de toekomst in zich. Wordt het niet tijd hen op een andere manier daarop voor te bereiden?

2. Alweer een oorlog in Gaza

Het voorspel

Bij het uitgaan van de vorige Context Midden Oosten, een half jaar geleden, stond de moord op drie Joodse jongens op de Westbank centraal in het nieuws. De reactie daarop van Israël beloofde al niet veel goeds. Het leek wel of die gebeurtenis graag werd aangegrepen om zaken verder te laten escaleren. Nog voordat de daders waren geïdentificeerd, vastgenomen of berecht, werden 600 Hamasleden op de Westoever gevangen gezet, waaronder parlementsleden. De huizen van de eventuele daders en hun familie werden alvast met de grond gelijk gemaakt. Overal in de Westoever werden razzias gehouden, mensen van hun bed gelicht in de nacht. Kort daarna werd een Palestijnse jongen door Joodse activisten vermoord en verbrand. De reactie van de overheid daarop was heel beheerst, geen huizen gesloopt, geen honderden activisten opgepakt, etc.

Palestijnse eenheid

De Palestijnse autoriteit werd massief onder druk gezet om de banden met Hamas te verbreken. Israël was verontrust omdat de PLO van president Abbas en Hamas die in Gaza de macht heeft, besloten om een eenheidsregering te gaan vormen. Dat konden zij niet verhinderen, en het broeide van actieplannen en strafmaatregelen in Israël. In die Palestijnse regering kwamen geen Hamasleden, het was vooral een zakelijke regering. Ook werd verzekerd, dat die regering alle verdragen zou respecteren. Israël had Hamas juist ondersteund in de tijd dat die opkwam, om de toen heersende PLO te verzwakken. Nadat Hamas de verkiezingen in Gaza won, die door het westen werden erkend en gesteund, en een splitsing ontstond tussen Gaza en de Westoever, voerde Israël het argument dat er geen vrede kon komen, omdat er geen éénduidige partner was. Nu Hamas en PLO gaan samenwerken weigert Israël met hen samen te werken.

Een nieuwe oorlog

De provocaties richting Hamas voerden de druk op. Het is dan niet verwonderlijk dat Hamas reageerde. Dat leverde Israël een motief op om Gaza voor de derde keer binnen te vallen en plat te bombarderen. Men vergeet echter dat de werkelijke aanleiding voor hernieuwde beschietingen vanuit Gaza al eerder was gegeven. In mei werden twee Palestijnse jongens doodgeschoten in de westbank. Het leger beweerde dat de jongens hen aanvielen. Videocameras lieten zien dat de jongens niets deden en niemand aanvielen op het moment dat ze neergeschoten werden. Daarna vertelde het leger dat ze alleen met rubberkogels hadden geschoten. Onderzoek van een arts liet echter zien dat de wond door een echte kogel was veroorzaakt. Later vond de familie een kogel in de schooltas van de jongen, waardoor het wapen van een militair kon worden geïdentificeerd. Pas deze week (half november) is een militair gearresteerd vanwege deze zaak. Zulke voorvallen zijn aan de orde van de dag. De moord op de drie Joodse jongens was een reactie daarop. Daarna begon Israël met zijn razzias etc.

Aan Israëlische zijde vielen in die oorlog 67 slachtoffers, bijna uitsluitend militairen. In Gaza vielen meer dan 2100 doden, voornamelijk burger slachtoffers, waaronder meer dan 400 kinderen. Er werden 17.000 woningen, vernietigd, evenals de infrastructuur, electriciteitsvoorzieningen etc 700.000 mensen werden dakloos. Het land is totaal verwoest, de wederopbouw kost de internationale gemeenschap, niet Israël, miljarden. En dat is niet de eerste keer. Israël hoopte met deze oorlog Hamas te vernietigen en te kleineren, maar ondanks de massieve overmacht weigerde Hamas zich over te geven en dwong Israël en diens nieuwe bondgenoot Egypte tot onderhandelingen. De mensen in Gaza zijn zo ontredderd, dat ze doorvechten, omdat ze niets meer te verliezen hebben. Na meerdere wapenstilstanden kwam er een overeenkomst, waarbij meer openheid aan de grenzen werd bedongen. Hamas bood een garantie voor een wapenstilstand van tenminste 10 jaar aan, wanneer Israël en Egypte de grenzen openden, de blokkades per land, zee en in de lucht zouden opheffen, zij een eigen luchthaven en zeehaven konden bouwen, en er open verkeer kan zijn met de Westoever. Allemaal normale zaken, wanneer Palestina (en Gaza) een soevereine staat zouden zijn.

Dat is Palestina dus niet. Hoewel Israël de Joodse nederzettingen in Gaza heeft ontruimd, is er nooit sprake geweest van open grenzen en soverein bestuur. Het was meer een strategische overweging, het zou te kostbaar worden om de Joodse nederzettingen ook daar te beschermen en faciliteren, zoals in de Westoever gebeurt.

3. Opstand in Jeruzalem

De oorlog in Gaza, de behandeling van Palestijnen na de kidnapping in de zomer, zette natuurlijk veel kwaad bloed. Er volgden rellen op de Westoever en in Oost Jeruzalem waar veel Palestijnen wonen, en dat volgens internationaal recht bij de staat Palestina hoort. Er werden meerdere Palestijnen doodgeschoten. Het is in Jeruzalem zo gevaarlijk, dat scholen geen schoolreisjes meer daarheen organiseren. Het antwoord van de Israëlische overheid is ook hierbij: provoceren en nog meer geweld gebruiken. Enkele punten die kwaad bloed zetten bij de Palestijnen:

- **Bouwprojecten**

Nieuwe grote bouwprojecten in Oost-Jeruzalem en de Westoever werden aangekondigd. Het Palestijnse Oost-Jeruzalem wordt systematisch ingesloten door Joodse nederzettingen aan de oostkant in Palestijns gebied. In Oost Jeruzalem zelf worden ook steeds meer Joodse nederzettingen gebouwd en huizen geconfisceerd om ze aan Joodse kolonisten te geven.

- **Tramlijn**

Veel kwaad bloed zette een tramlijn die de binnenstad met de illegale Joodse nederzetting ten oosten van Jeruzalem verbindt. De Palestijnen zien dit als een volgend teken, dat Oost-Jeruzalem wordt ingesloten, en afgescheiden van Palestina, waarvan het volgens internationaal recht de hoofdstad is. De tramlijn werd meermaals gesaboteerd.

- **Tempelberg**

Er wordt steeds openlijker gesuggereerd, dat de overeenkomst over religieuze gebieden, die na de oorlog van 1967 is overeengekomen met Jordanië, opengebroken moet worden. Die overeenkomst maakt deel uit van het vredesverdrag met Jordanië. Volgens die overeenkomst mogen alleen Joden bij de klagmuur bidden. De Tempelberg bij de Al Aqsa moskee mogen Joden en Christenen enkele uren per dag bezoeken, maar zij mogen er niet bidden. Dat is aan Moslims voorbehouden bij het derde heiligdom van de Moslims in de wereld. Het bestuur en de religieuze administratie van de Tempelberg is toen aan Jordanië uitbesteed. Nu zijn er discussies om toch Joden toestaan daar te bidden. Er zijn fanatieke Joodse actiegroepen die zich daarvoor inzetten en het gebied binnendringen. Netanyahu heeft tot nu toe verklaard dat de overeenkomst niet wordt opengebroken, maar zijn nog rechtserre minister van huisvesting, en dus ook op de bezette gebieden, **Uri Ariel** pleitte op de radio voor de bouw van de "derde tempel" op de tempelberg. Met de derde tempel bedoelt men de opvolger van de tweede tempel die 2000 geleden vernietigd werd. Daarmee opent men een volgend kruisvat. Jordanië waarschuwde dat het vredesverdrag met Israël op de tocht komt te staan. Een Palestijn probeerde een bekende Joodse activist in deze kwestie om te brengen.

In heel Israel, Jeruzalem en op de Westoever volgden aanslagen met autos en messen, op de Westoever werd een moskee in brand gestoken en vernietigd door Joodse kolonisten, in Noord Israël werd een synagoge beschadigd. Een Palestijnse buschauffeur werd opgehangen gevonden in zijn eigen bus. Volgens de politie zelfmoord, maar omstanders menen dat een groep Joodse kolonisten hem gelynched hebben. De verklaringen van de politie zijn meestal onbetrouwbaar gebleken wanneer er geen camerabeelden zijn. Een dieptepunt vormt de aanslag op mensen in een synagoge in Jeruzalem op 18 november, waarbij vier doden vielen. Een politieagent stierf later ook aan zijn verwondingen.

Huizen vernietigen

De regering doet niets om dit tot rust te brengen, integendeel. Er worden harde acties aangekondigd. Het huis van de familie van een van de daders van een aanslag in juni werd vernietigd. Andere huizen van families van plegers van aanslagen of zelfs verdachten werden aangekondigd. Ook dat is een onrechtmatige bestraffing die Israël vaak toepast, vooral ook op de Westoever. Het straffen van familieleden dient alleen wraakgevoelens. In de loop van de tijd zijn in totaal al **160.000 Palestijnen** dakloos geworden door zulke acties. (Der Spiegel 21-11-2014) Het lijkt wel of de Israëlische leiders weer op escalatie uit zijn. Wat zij daarmee bereiken willen kan niet veel goeds zijn.

Israël: Quo vadis?

Waarom deze voortdurende provocaties, waarmee Israël zelfs de kritiek van ijzeren bondgenoten in het westen krijgt? De aanhoudende illegale bouwprojecten in de bezette gebieden betreffen alleen Joden. De onteigeningen en vernietiging van huizen op de Westoever betreffen bijna altijd Palestijnen. Zie bijvoorbeeld : <http://www.machsomwatch.org/en>

In mei kwam een groep Joodse kolonisten, begeleid door een politiemacht, om middernacht enkele woningen innemen in een huizenblok, die door machinaties waren gekocht in de Arabische wijk. Met veel politiegeweld werden protesten de kop ingedrukt. Een van de mensen die vorige week twee Joodse busgangers doodde door op ze in te rijden, woonde in dat betreffende huizenblok. Vaak wordt de huidige onrust vergeleken met de initfada van 2000, die ook begon na een provocerend bezoek van Joodse politici aan de Tempelberg. Maar deze keer worden de aanslagen gepleegd door individuën, direct betrokkenen, en niet in opdracht van een organisatie. Dat maakt het nog moeilijker hen te bestrijden, want een aanval kan overal gebeuren. De negen meter hoge muur die toen werd gebouwd om aanslagen te voorkomen, is hierbij nutteloos.

Boycot?

De staat Israël steekt miljarden in de illegale bouwprojecten. Geld dat opgebracht wordt door de belastingbetalers en de ruimhartige sponsoring van het land door het westen. In Israël zelf kunnen niet-Joden sowieso nauwelijks aan grond of huizen komen omdat de huizenmarkt volgens etnische scheidslijnen gereguleerd is. Een groot deel van de grond is in bezit van een etnisch gefundeerde privestichting.

Het idee om de Joodse kolonies in de bezette gebieden te boycotten treft niet de bron van deze activiteiten. Dat is namelijk de staat Israël zelf en haar etnocratische filosofie. Volgens Amnesty International en Human Right Watch is het strafbaar volgens internationaal recht om Israël als bezetter te sponsoren of van wapens te voorzien. Met name de USA, maar ook vele andere Weserse landen doen dat massief. Israël is de grootste ontvanger van financiële en militaire steun vanuit de USA, met 3 miljard dollar per jaar. En dat is nog alleen de basis. Van Duitsland mocht het hypermoderne atoomonderzeeërs ontvangen.

Geen twee staten, wat dan wel?

Men kan dit provocerende beleid alleen begrijpen wanneer Israël de oplossing van twee staten heeft losgelaten, en probeert de Westoever de annexeren. De Palestijnen zouden daarin gedwongen worden te vertrekken of in ghettos te leven onder militair bestuur en rechtspraak. Steeds openlijker wordt dit perspectief uitgesproken door Joodse politici. Mogelijke andere oplossingen komen niet aan bod, en worden door een systematische politiek van voldongen feiten steeds verder onmogelijk gemaakt. Dit kan alleen op een gewelddadige chaos uitlopen, waarbij een volgende etnische zuivering te verwachten valt. Is

dan het probleem opgelost? Nee, want Israël heeft een vijand nodig. De filosofie en politiek die Israël gemaakt hebben tot wat het nu is, zullen in een zuiver Joodse staat de agressie op verschillende Joodse bevolkingsgroepen onderling richten. Het concept van een etnisch-religieuze hiërarchie woekert ook onder Joodse groepen onderling.

4. Moedige soldaten volgen hun geweten

Er zijn ook veel Joodse Israëlis die vragen stellen en andere wegen zoeken, zoals de mensen van Ein Bustan. Dat is in Israël geen pretje. Een groep die vragen stelt bij de legitimiteit van operaties van het Israëlische leger bestaat uit militairen en ex-militairen die zich verenigd hebben in de groepering "**Breaking the silence**". Zij ondersteunen militairen om de waarheid te spreken over operaties van de IDF. Hun aangrijpende verhalen staan op hun website: <http://www.breakingthesilence.org.il/>

In juli formeerde zich een groep van meer dan **50 reservisten**, die weigerden verder te dienen in het leger. Hun motivatie gaat uit boven de kritiek op de oorlog in Gaza. Hij richt zich op de corrumperende rol die het leger op de hele samenleving in Israël uitoefent. Hieronder hun brief, geciteerd uit de Washington Post van 23 juli:

Whenever the Israeli army drafts the reserves — which are made up of ex-soldiers — there are dissenters, resisters, and AWOLers among the troops called to war. Now that Israel has sent troops to Gaza again and reserves are being summoned to service, dozens are refusing to take part:

"We are more than 50 Israelis who were once soldiers and now declare our refusal to be part of the reserves. We oppose the Israeli Army and the conscription law. Partly, that's because we revile the current military operation. But most of the signers below are women and would not have fought in combat. For us, the army is flawed for reasons far broader than "Operation Protective Edge," or even the occupation. We rue the militarization of Israel and the army's discriminatory policies. One example is the way women are often relegated to low-ranking secretarial positions. Another is the screening system that discriminates against Mizrahi (Jews whose families originate in Arab countries) by keeping them from being fairly represented inside the army's most prestigious units. In Israeli society, one's unit and position determines much of one's professional path in the civilian afterlife.

To us, the current military operation and the way militarization affects Israeli

society are inseparable. In Israel, war is not merely politics by other means — it replaces politics. Israel is no longer able to think about a solution to a political conflict except in terms of physical might; no wonder it is prone to never-ending cycles of mortal violence. And when the cannons fire, no criticism may be heard.

This petition, long in the making, has a special urgency because of the brutal military operation now taking place in our name. And although combat soldiers are generally the ones prosecuting today's war, their work would not be possible without the many administrative roles in which most of us served. So if there is a reason to oppose combat operations in Gaza, there is also a reason to oppose the Israeli military apparatus as a whole. That is the message of this petition:

We were soldiers in a wide variety of units and positions in the Israeli military — a fact we now regret, because, in our service, we found that troops who operate in the occupied territories aren't the only ones enforcing the mechanisms of control over Palestinian lives. In truth, the entire military is implicated. For that reason, we now refuse to participate in our reserve duties, and we support all those who resist being called to service.

The Israeli Army, a fundamental part of Israelis' lives, is also the power that rules over the Palestinians living in the territories occupied in 1967. As long as it exists in its current structure, its language and mindset control us: We divide the world into good and evil according to the military's categories; the military serves as the leading authority on who is valued more and who less in society — who is more responsible for the occupation, who is allowed to vocalize their resistance to it and who isn't, and how they are allowed to do it. The military plays a central role in every action plan and proposal discussed in the national conversation, which explains the absence of any real argument about non-military solutions to the conflicts Israel has been locked in with its neighbors.

The Palestinian residents of the West Bank and Gaza Strip are deprived of civil rights and human rights. They live under a different legal system from their Jewish neighbours. This is not exclusively the fault of soldiers who operate in these territories. Those troops are, therefore, not the only ones obligated to refuse. Many of us served in logistical and bureaucratic support roles; there, we found that the entire military helps implement the oppression of the Palestinians.

Many soldiers who serve in non-combat roles decline to resist because they believe their actions, often routine and banal, are remote from the violent results elsewhere. And actions that aren't banal — for example, decisions about the life or death of Palestinians made in offices many kilometers away from the West Bank — are classified, and so it's difficult to have a public debate about them. Unfortunately, we did not always refuse to perform the tasks we were charged with, and in that way we, too, contributed to the violent actions of the military.

During our time in the army, we witnessed (or participated in) the military's discriminatory behavior: the structural discrimination against women, which begins with the initial screening and assignment of roles; the sexual harassment that was a daily reality for some of us; the immigration absorption

centers that depend on uniformed military assistance. Some of us also saw firsthand how the bureaucracy deliberately funnels technical students into technical positions, without giving them the opportunity to serve in other roles. We were placed into training courses among people who looked and sounded like us, rather than the mixing and socializing that the army claims to do.

The military tries to present itself as an institution that enables social mobility — a stepping-stone into Israeli society. In reality, it perpetuates segregation. We believe it is not accidental that those who come from middle- and high-income families land in elite intelligence units, and from there often go to work for high-paying technology companies. We think it is not accidental that when soldiers from a firearm maintenance or quartermaster unit desert or leave the military, often driven by the need to financially support their families, they are called "draft-dodgers." The military enshrines an image of the "good Israeli," who in reality derives his power by subjugating others. The central place of the military in Israeli society, and this ideal image it creates, work together to erase the cultures and struggles of the Mizrachi, Ethiopians, Palestinians, Russians, Druze, the Ultra-Orthodox, Bedouins, and women.

We all participated, on one level or another, in this ideology and took part in the game of "the good Israeli" that serves the military loyally. Mostly our service did advance our positions in universities and the labor market. We made connections and benefited from the warm embrace of the Israeli consensus. But for the above reasons, these benefits were not worth the costs.

By law, some of us are still registered as part of the reserved forces (others have managed to win exemptions or have been granted them upon their release), and the military keeps our names and personal information, as well as the legal option to order us to "service." But we will not participate — in any way.

There are many reasons people refuse to serve in the Israeli Army. Even we have differences in background and motivation about why we've written this letter. Nevertheless, against attacks on those who resist conscription, we support the resisters: the high school students who wrote a refusal declaration letter, the Ultra orthodox protesting the new conscription law, the Druze-refusers, and all those whose conscience, personal situation, or economic well-being do not allow them to serve. Under the guise of a conversation about equality, these people are forced to pay the price. No more."

43 spionnen weigeren dienst

Een andere groep die de moed had om tegen de stroom in te gaan bestaat uit **43 spionnen** van de legerafdeling 8200. Zij weigerden in september om langer dienst te doen in de bezette gebieden. Hun taak was om Palestijnen te spioneren, telefoons, emails, teksten en faxen af te tappen. Zij kregen de hele samenleving over zich heen, van links tot rechts, van legerleiders tot de president, de premier en een aantal ministers. Toch hadden zij de moed deze stap te doen. Hieronder zijn enkele citaten uit hun brief aan premier Netanyahu, geciteerd naar www.YNET.com:

"There is a perception that service in military intelligence is free of moral dilemmas and only contributes to the reduction of violence and harm to innocent people. But during military service we learned that intelligence is an inseparable part of military control in the territories."

"The Palestinian population is subject to military rule, completely exposed to espionage and to being tracked by Israeli intelligence. Contrary to Israeli citizens or citizens of other countries, there's no oversight on methods of intelligence or tracking and the use of intelligence information against the Palestinians, regardless if they are connected to violence or not."

The reservists claimed in their letter that information that was gathered and stored harmed innocent Palestinians and was used in the political persecution and creation of division in Palestinian society by recruiting collaborators and turning parts of the population against themselves.

According to the soldiers, there are many cases in which IDF intelligence prevents just trials for defendants in military courts without ever showing them evidence from the prosecution.

"The intelligence allows for the continued control of millions of people and in-depth inspection that's invasive to most areas of life. None of this allows for a normal life, fueling more violence and putting an end to the conflict further away."

The letter finishes by calling on current and past intelligence soldiers, *"to make your voices heard against these injustices and act to bring them to an end. We believe that even Israel's future depends on it."*

Meer informatie, interviews over deze situatie is te vinden op deze link:

<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4570337,00.html>

5. Israël tussen etnocratie en theocratie

Israël noemt zich trots de enige democratie in het Midden-Oosten. Dat zou een reden zijn voor het westen om Israël door dik en dun te steunen. Dezelfde "democratie" die aanleiding was om oorlogen te beginnen in Afghanistan, Irak, Syrië en Lybië, en de volksprotesten in de greep te krijgen in Egypte. In geen van deze landen is een functionerende democratie ontstaan. De nauwe bondgenoten van het westen in het Midden-Oosten heten Qatar, Saudi-Arabië, Verenigde Arabische Emiraten, Egypte. Democratie als motief voor steun? En hoe is het dan in Israël daarmee gesteld?

Etnocratie

Bij de oprichting van de staat Israël werd meteen gesproken van een Joodse staat, hoewel in de onafhankelijkheidsverklaring staat dat iedereen gelijke rechten zou moeten hebben. Dat is op zich al in tegenspraak, en in toenemende mate wordt ongelijkheid op alle niveaus van het rechtsleven doorgezet. De Joods-Israëlische historicus **Shlomo Sand** heeft belangrijk onderzoek gedaan naar het ontstaan vanaf de 19^e eeuw van de kunstmatige constructie van eerst een Joods volk, daarna een natie, en daarna de verbinding daarvan met het land Palestina. In zijn lezenswaardige boek "**The Invention of the Jewish People**" noemt hij Israël een "etnocratie met enige liberale trekken".

Het etnische principe is het belangrijkste element in identiteit van de Joodse staat en vindt dan ook steeds meer zijn neerslag in de wetgeving. Dat geldt zelfs tussen verschillende groepen Joden onderling. Zoals in een eerder artikel beschreven: Israelis bestaan niet! Een groep Joodse Israelis voerde twee jaar geleden een proces tegen de staat omdat zij in hun paspoort alleen de benaming: "Israeli" wilden opnemen. Ze verloren het tot aan de Hoge Raad, die besliste dat dit indruist tegen de identiteit van de Joodse staat. In Israëlische paspoorten staat in de eerste plaats tot welke etnische en religieuze groep je behoort. Op grond daarvan worden je burgerrechten bepaald.

Nieuwe wet "Israël als Joodse staat" aangenomen

Op zondag 23-11 is een nieuwe zogenoemde "basiswet" aangekomen door de regering van Netanyahu, namelijk de wet: "**Israël als Joodse staat**". De stemverhoudingen waren 14 : 7. Tegen stemden o.a. Yair Lapid, minister van financiën en Tzipi Livni, minister van justitie. De wet moet nog in de Knesset goedgekeurd worden.

Israël is een staat zonder vastgelegde grenzen en zonder grondwet. Er is een netwerk van wetten, die steeds meer een etnocratisch en theocratisch karakter krijgen. Een groep van belangrijke wetten worden "basiswetten" genoemd. Het

nieuwe wetsvoorstel voor "Israël als Joodse staat" is zo'n basiswet. Volgens Netanyahu moet deze wet vastleggen dat Israël het thuisland is van het Joodse volk. In de wet krijgen alle inwoners van Israël dezelfde rechten, maar niet dezelfde "nationale rechten". Dit ondoorzichtige gebrei is typisch voor Israël in allerlei opzichten. In de praktijk betekent dit een nog verdere juridische formalisering van het feit, dat de 20% niet-Joodse inwoners die tweederangs burgers zijn. Alleen Joden hebben automatische immigratierechten - het Arabisch als tweede taal wordt afgeschaft - de wetgeving wordt geïnspireerd door Joods-religieuze wetten - de vlag, het volkslied. Tegelijk met deze wet werd een ander wetsvoorstel ingediend, waarbij mensen die zich tegen de staat Israël keren, aanslagen plegen etc, het Israëlische burgerschap ontnomen wordt.

In Israël kreeg het wetsvoorstel ook kritiek. Er werd vaak gesproken over een balans tussen het Joodse karakter en het democratische karakter van de staat Israël. (In mijn ogen zijn die twee sowieso niet te rijmen). Veel mensen menen dat die balans met het nieuwe wetsvoorstel verbroken wordt. Maar Netanyahu bleef onverzettelijk. Hij staat onder druk van rechtse krachten in en buiten zijn partij, die nog veel verder wilden gaan. Volgend jaar zijn er verkiezingen in Israël, en dan heeft hij deze partijen nodig.

Je kunt er ook op een positieve manier naar kijken. Het wordt nu voor iedereen duidelijk dat Israël een etnocratie is. Dat was het vóór deze wet ook al, maar nu wordt het nog duidelijker geformaliseerd.

Ook het tijdstip is veelzeggend. Zoals boven beschreven doet de regering er alles aan om de verhoudingen met de Palestijnse bevolking in Israël en in de bezette gebieden te laten escaleren. Dit past in dat beeld. De regering heeft geen aanvaardbaar en rechtvaardig concept voor oplossingen. Maar er is wel een duidelijke lijn naar geformaliseerde suprematie van de Joden in Israël en de bezette gebieden. Netanyahu rechtvaardigde zijn voorstel o.a. met de opmerking dat hij "mensen niet begrijpt die voor een twee staten oplossing zijn, maar niet het Joodse karakter van Israël willen erkennen". Ook ziet hij geen kwaad in de geleidelijke annexatie van de Westbank door inmiddels al 500.000 gesponsorde Joodse kolonisten. "Waarom zouden er wel Arabieren in Israël kunnen wonen, en geen Joden op de Westoever" Deze redenering is wel erg cynisch:

- Ten eerste wonen de niet-Joden in Israël daar al duizenden jaren. Een groot deel van hen werd door de Joden verdreven, en heeft nog steeds niet het recht om terug te keren naar hun land.
- Ten tweede hebben Joden in de hele wereld automatisch het recht om in Israël te komen wonen en volle burgerrechten te krijgen.
- Ten derde heeft het Palestijnse bestuur niets te zeggen op de Westoever, de Joodse kolonisatie gebeurt tegen hun wil.
- Ten vierde hebben de Palestijnen zowel in Israël als in de Westoever niet dezelfde faciliteiten om zich in beide gebieden te vestigen en nieuwe nederzettingen te bouwen. Zij worden systematisch uit hun huizen en hun land verdreven, vele Palestijnse huizen werden verwoest.
- Ten vijfde wordt voor de Joodse kolonisten in de bezette gebieden de

- **Israëliische wetgeving** geldig, dwz de wetten van de Joodse staat.
- Voor de geïsoleerde eilandjes die overblijven voor de Palestijnen op de Westoever geldt de wetgeving van het **militaire bestuur**. Zij kunnen en mogen in hun geïsoleerde gebiedjes nauwelijks bouwen of de infrastructuur verbeteren.

Wie is Jood?

Al eerder schreven wij over de heilloze combinatie van een etnisch principe met een rechtssysteem. Bovendien is de vraag: "Wie is Jood?" niet duidelijk te beantwoorden. Volgens de orthodoxe leer is iemand een Jood wanneer die een Joodse moeder heeft. De religieuze orthodoxie bepaalt daarmee ook wie in aanmerking komt voor burgerrechten. Onderzoek in de laatste jaren, zoals dat van de genoemde Shlomo Sand, maakt echter duidelijk dat het etnische principe een illusie is. Er is geen enkele historische aanwijzing dat er in het jaar 70 een diaspora heeft plaats gevonden, waarbij vele Joden uit Palestina verdreven zouden zijn. De Romeinen hadden dat gebruik ook helemaal niet. De mensen die nu als etnische Joden worden aangemerkt stammen voor 95% van het Kaukasische volk der Kazaren, dat in de 7e eeuw om politieke redenen in één klap het Judaïsme tot staatsreligie maakten. De mensen die etnisch het meest lijken op de Joden die 2000 jaar geleden in Palestina woonden, zijn de huidige Palestijnen! Het moedige boek van Shlomo Sand heeft in Israël voor onrust gezorgd. Men is naarstig op zoek naar Joodse bloed, om het idee van een Joodse staat demografisch overeind te houden. Daarvoor moet er tenminste een meerderheid zijn in het land. Daarom krijgt iedere Jood ter wereld direct volledige burgerrechten wanneer hij de staat Israël betreedt. Dit terwijl niet-Joodse inwoners die basisrechten niet hebben, ook al wonen ze er al eeuwen. Maar ook dat is niet voldoende.

De oplossing: een apparaat?

Nu denkt men een oplossing gevonden te hebben in **een apparaat, dat de genetische code van een mens snel kan vaststellen**, en daarmee kan aangeven voor hoeveel procent iemand Joods zou zijn. Men hoopt zo nog enkele miljoenen mensen binnen te halen die in ieder geval voor meer dan 50% als genetische Jood bestempeld kunnen worden. Op basis van zo'n apparaat zouden dan ook de burgerrechten worden bepaald. De waanzin ten top! Het is onbegrijpelijk dat een volk dat de Holocaust heeft beleefd nu zelf zulke griezelige ideeën ontwikkelt.

Maar er zijn ook vele Joden die worstelen met deze identiteitsvragen, zowel in Israël als daarbuiten. Een aangrijpend boek over zo'n persoonlijke zoektocht schreef de jazzmusicus Gilad Atzmon, die als kleinzoon van een Joodse Irgun terrorist van het eerste uur in Israël opgroeide. "**Gilad Atzmon – the wandering who?**" Ook een aanrader.

Theocratie

Theocratisch misbruik van het onderwijs

Israël bekritiseert het religieuze fanatisme waar het om moslims gaat. En terecht. Maar zelf is het niet minder fanatiek. Grote delen van het rechtsleven en het bestuur zijn doortrokken van orthodoxe richtlijnen. Zo is het voor Joden niet mogelijk te trouwen met niet-Joden in Israël. Er ontwikkelde zich een heilloze alliantie tussen de Israëlische staat en de nationalistische orthodoxie. Dat gaat zover dat er honderden miljoenen worden geïnvesteerd in onderwijsprojecten die de nationalistisch-orthodoxe levensprincipes op kinderen moet overbrengen. Het budget daarvoor groeit jaarlijks. Een belangrijke rol daarin vervult de orthodoxe prive-organisatie voor Joodse opvoeding **Mibereshit**. (*Haaretz 11-11-2014*). Deze organisatie krijgt op zich al honderdduizenden shekels per jaar van het ministerie van onderwijs. Bovendien werkt het ministerie graag met Mibereshit samen om de eigen onderwijs programmas uit te voeren. Bijvoorbeeld het **Masa Israël project**, gericht op alle 11^e klassers in Israël. Hiervoor worden tientallen miljoenen uitgetrokken. Masa Israël biedt stages en andere studiereizen aan, met name ook voor jongeren in de hele wereld, die in Israël een stage of tussenjaar in hun study willen doen.

Een ander project betreft het '**Jewish people's national asset – Shabbat**' dat op 300 lagere scholen wordt uitgevoerd door Mibereshit. Het ministerie blijft vaag over de inhoud van dat programma. Het gaat om "het aanmoedigen van studie en ervaring van het traditionele Shabbat-maal, en de gebruiken en waarden daarvan." Dit project is opgezet in samenwerking met de **WZO**, de **World Zionist Organisation**, die het weer uitbesteedde aan Mibereshit. Dit project loopt naast een ander Shabbat-programma, wat op orthodoxen en seculiere Joden gericht is.

Deze programma's zijn slechts een deel van de brede aanbod van cultureel-religieuze projecten, gesponsord door het ministerie van onderwijs, bijvoorbeeld ook op universiteiten. Volgens Haaretz was in 2013 totaal 29.1 miljoen shekel begroot voor deze projecten. Maar er werd in totaal 97.6 miljoen aan uitgegeven. Voor 2014 is 37.6 miljoen begroot, inmiddels werd door de Knesset nog eens 51.8 miljoen daaraan toegevoegd.

Een belangrijke motor achter de geïntensiverde nationalistisch-orthodoxe programma's in het onderwijs is onderminister **Avi Wortzman**, lid van de kolonistenpartij **Habayit Hayehudi**, en zelf tussen 2002 en 2008 **directeur van Mibereshit** ! Er is op het moment veel discussie over een volgend programma dat onder zijn leiding wordt voorbereid.

Nationale Dag van Verering -

Op 9 december wordt de eerste Nationale Dag van Verering georganiseerd. Het is de bedoeling dat dit een jaarlijks evenement wordt, waarin slachtoffers van oorlog en terroristische aanslagen worden geëerd. De Knesset en de

president zullen er formeel aandacht aan besteden, maar het gaat vooral om een nieuw onderwijsprogramma, dat ingevoerd wordt onder auspiciën van de eerder genoemde **Avi Wortzman**. Hij werkt daartoe samen met de **afdeling voor Torah Cultuur** (!) van het ministerie van onderwijs, en de **Zehut Centra ter verdieping van de Joodse identiteit**. Zehut omvat iets van 30 verwante organisaties die in 700 scholen werkzaam zijn.

Het programma wordt aangeboden aan alle scholen vanaf de eerste klas. Per leeftijd wordt het programma aangepast. Het programma behelst bepaalde ceremonies en discussies ahv materialen die geleverd worden. Voor de 1^e en 2^e klas is daar bijvoorbeeld het verhaal "Mijn broer is een held", over een 10-jarige jongen met een oudere broer die in de oorlog gewond is geraakt.

Andere programma onderdelen bevatten het maken van grote gedenktekens als dank aan de slachtoffers, die door een hele school worden gemaakt, en ontmoetingen met militairen en sportclubs van oorlogsveteranen.

'Een fascistische benadering'

Er zijn ook kritische stemmen te horen over dit programma. Zo laat een schoolhoofd van de Natan Alterman Tichonet School in Tel Aviv aan Haaretz weten: *"IDF soldaten en slachtoffers van terreur verdienen iedere steun van het land, om het hen mogelijk te maken in waardigheid te leven en te integreren in de samenleving. Niettemin geloof ik niet dat deze dag bedoeld is om de gewonden te eren, maar om ons blind te maken voor de mislukkingen en het gebrek aan initiatief door de politieke leiders. Gezien het gebrek aan moed om oplossingen en visies te vinden, verkopen zij ons dweperige nationalische praatjes. Dit is een fascistische benadering, die onze jeugd wil opvoeden tot op het niveau van heiligenverering van dood, opoffering en de gewonden die bereid waren hun leven te geven."*

Administratie Joodse identiteit

Maar niet alleen de minister van onderwijs heeft projecten die de nationalistisch-orthodoxe religie propageert. Het **Ministerie voor Religieuze Zaken** (!), geleid door minister **Naftali Bennet** van de kolonistenpartij **Habayit Hayehudi**, heeft een afdeling "**Administratie Joodse Identiteit**". Deze krijgt een boost in de nieuwe begroting van 14 miljoen naar 21 miljoen shekel (= ruim 4 mln Euro). Deze afdeling is in 2013 opgericht in het kader van de vorming van een nieuwe coalitie. De afdeling werkt uitsluitend samen met orthodoxe organisaties. Projecten die onder deze afdeling gefinancierd worden zijn bv:

- "Meaningful discussions and clarification sessions on the basis of jewish sources." (3.5 mln)
- "Opening Jewish identity centers that will offer a variety of activities." (1 mln)
- " Establishing study groups where young artists and teenagers will engage with Jewish sources." (1.5 mln)

- " Regular study sessions involving Jewish sources for "volunteers and activists in organizations dealing with idealistic Zionist activity." (1 mln)
- " Producing programs promoting Jewish identity for TV and the internet." (1.5 mln).

De rest van het geld gaat naar lopende projecten, zoals "Study sessions for university students" en "community Jewish identity coordinators."

Het ministerie voor religieuze zaken krijgt daar bovenop nog een volgende 18.5 miljoen shekels (3.5 mln euro) voor zaken als "premarital counseling" en "Strengthening the religious and spiritual ties with the Diaspora".

Boomerang

Dit is ook nog lang niet alles. Een systeem van vermenging van staat en met name de orthodoxie probeert op allerlei manieren ook binnen Joodse kringen in Israël en in de hele wereld druk uit te oefenen op potentiële Joodse burgers en donateurs van de staat Israël. Ook worden internationale religieuze organisaties zoals Chabad gebruikt als dekmantel voor de Mossad. Er wordt een denkrichting gesponsord die de nationalistisch-orthodoxe visie propageert en andere Juidische stromingen negeert. Om over andere levensvisies maar te zwijgen.

Hiermee richt de staat Israël enorme schade aan ten opzichte van het Judaïsme als religie. De Joodse religie wordt misbruikt en gecorrumpeerd ten behoeve van een globaal politiek programma dat eerst tot de oprichting van de staat Israël leidde, en nu door de staat Israël en zijn belangen wordt gesponsord en als een boomerang terugwerkt op het globale netwerk. In die zin is Israël niet te begrijpen als een staat op zich, maar als resultaat- en onderdeel van een globaal netwerk. Het rechtstelsel van de staat Israël wordt vertroebeld door religieuze voorschriften en financiële belangen. Religie moet vrij zijn van staatsinmenging, en de staat moet vrij zijn van religieuze richtlijnen en inmenging. Dat is de basis voor een moderne democratie.

Is kritiek antisemitisme?

Het globale netwerk rond Israël vervuult iedere discussie door zulke kritiek af te doen als anti-semitisme. Ook wanneer het om Joodse critici gaat. Het is in Israël steeds moeilijker om de mainstream politiek te weerstreven en andere wegen te gaan. Dat ervaart ook Ein Bustan aan de lijve, die de segregatie in het onderwijs wil doorbreken. Mensen die de oorlog in Gaza kritiseren worden massaal onder handen genomen door pers en politiek. Een kritische journalist als **Jonathan Levy** kan niet meer zonder bewakers over straat.

Dat geldt niet alleen binnen Israël. Wat de bekende Amerikaanse historici **John Mearsheimer en Stephan Walt** over zich heen kregen is niet te beschrijven. Zij publiceerden een wetenschappelijke studie naar het belang voor de USA van het kritiekloos steunen van de Israëllobby in hun buitenlandse politiek. '**The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy**'. De studie kon niet in de USA gepubliceerd worden, geen uitgever durfde het aan uit angst voor de lobby. De studie werd uiteindelijk in Engeland gepubliceerd.

Maar ook in Engeland moet men oppassen. Een bekend voorbeeld daarvan is wat sir **Gerald Kaufman** te verduren kreeg, toen hij in het Britse Lagerhuis de oorlog van 2009 in Gaza bekritiseerde. Hij is Jood, lid van het Lagerhuis, zijn familie is slachtoffer van de Holocaust, hij was bevriend met Ben Gurion, en anderen etc. Maar zelfs hij werd voor anti-semiet uitgemaakt. Zijn rede is zeer de moeite waard: <https://www.youtube.com/watch?v=qMGuYjt6CP8>

Het gaat om mensenrechten

Het gaat niet om de problematiek van Jood of niet-Jood, Jood of Arabier. De kritiek wordt niet legitiemer wanneer een Jood die uitspreekt of iemand anders. Het gaat hier om algemeen menselijke principes van democratie en burgerrechten. Iedereen heeft het recht om die te bewaken. De principes van bezetting, racisme, protectionisme en exclusiviteit zijn verwerpelijk, niet alleen in Israël maar overal. Het kritiseren daarvan heeft niets met anti-semitisme te maken.

6. Ontwikkelingen in het Midden-Oosten

Het afgelopen halfjaar was weer stormachtig in het Midden-Oosten. Centraal in de media aandacht was de derde oorlog in Gaza en de opkomst van IS in Syrië en Irak. De oorlog in Gaza is al beschreven. Hieronder volgen een paar indrukken over andere ontwikkelingen.

Egypte

Egypte lijkt terug te glijden naar de militaire dictatuur die er was onder Mubarak, totdat drie jaar geleden de "Arabische Lente" het land in beweging bracht. Nadat Mubarak ten val was gebracht won de Moslimbroederschap de verkiezingen. Onder leiding van president Morsi werd een poging ondernomen om de bestuursstructuur in handen te krijgen, en religieus gemotiveerde wetgeving door te voeren. Er volgden nog grotere volksprotesten, waar het leger handig op inspeelde. Het volk was de onrust zat, en nodigde de militairen uit om de orde te herstellen. Morsi werd gevangen gezet evenals duizenden andere Moslim. Honderden werden terechtgesteld. Inmiddels is tegen Morsi de doodstraf geëist in een proces dat nog op komst is. Legerleider Sisi liet zich tot president kiezen, en breidt zijn greep op de samenleving uit. Nieuwe wetten, gemotiveerd vanuit bestrijding van terrorisme, brachten steeds grotere delen

van de civiele samenleving onder militaire jurisdictie. Niet alleen de Moslimbroederschap werd verboden, ook journalisten wordt het werk bijna onmogelijk gemaakt. Zo werd de Nederlandse journaliste Rena Netjes tot 10 jaar cel veroordeeld. Zij kon net op tijd het land ontvluchten. Egypte lijkt weer terug bij af. Het verschil met Mubarak is wel, dat zijn dictatuur door Rusland werd gesteund en opgeleid, en Sisi en zijn medewerkers door het westen is opgeleid en gesteund.

De Palestijnen naar de Sinai?

Door deze ontwikkeling is Egypte een belangrijke bondgenoot van Israël en de USA geworden in de strijd tegen Moslim activisten. Egypte krijgt weer flinke steun van de USA inclusief wapens. Bovendien is Egypte de uitvalsbasis voor aanvallen in Lybië tegen moslim activisten. Daarbij leent het zijn bases aan bv de VEA (Verenigde Arabisch Emiraten) die vanuit Egypte bombardementen uitvoeren in Lybië.

Tot de moslim-terroristen rekt Egypte nu ook Hamas, die goede banden heeft met de Moslimbroederschap. De grenzen tussen Egypte en Gaza zijn daardoor veel moeilijker toegankelijk geworden. Egypte bemiddelde ook in de oorlog tegen Gaza, zeer tegen de wens van Hamas. Ook kwam Egypte met een "oplossing" voor het conflict tussen Israël en Palestina. Het bood de Sinai woestijn aan als onderkomen voor de Palestijnen, zodat Israël ook de Palestijnse gebieden kan inlijven. Israël was enthousiast, de Palestijnen uiteraard niet.

Turkije

Turkije heeft een bijzondere plaats in het Midden-Oosten. Het land is lid van de NATO, en al jaren in gesprek met de EU om eventueel lidmaatschap. Aan de andere kant vertegenwoordigt premier Erdogan een islamitische politiek, die zich vaak van het westen afkeert. Het land nam een duidelijk standpunt in na de tweede oorlog in Gaza, en stuurde er een vloot met hulpgoederen heen onder Turkse vlag. Die werd in internationale wateren onderschept door speciale eenheden uit Israël, die negen opvarenden doodden. Er volgden beschuldigingen over en weer, de betrokken Israelische generaals werden bij verstek veroordeeld. Na de nieuwste oorlog in Gaza werd opnieuw een konvooi aangekondigd.

IS

Een grote last voor Turkije vormt de oorlog in Syrië. Turkije heeft een miljoen vluchtelingen uit Syrië opgenomen, die ook voor moeilijkheden zorgen, omdat ze verschillende partijen in het conflict vertegenwoordigen.

Een schijnbaar onbegrijpelijke houding neemt Turkije in t.o.v. de IS in Irak en Syrië. Dat werd duidelijk bij het beleg door IS van de Koerdisch-Syrische stad Kobane, direct aan de Turkse grens. Turkije liet IS strijders vrij reizen en wapens transporteren, terwijl het koerdische strijders tegenhield. Er moest een massieve druk van de USA aan te pas komen, om hen doortocht te geven. Turkije heeft een groot probleem met haar eigen Koerden, en beschouwt hun

strijdgroepen als terroristen, waar het leger al vaak mee vocht. Waarschijnlijk hoopt Turkije dat de Koerden en IS elkaar verzwakken.

Syrie en Irak

Beide landen verkeren in chaos. In Syrië woedt een verschrikkelijke burgeroorlog. De protesten tegen president Assad liepen steeds meer uit op een gewapend conflict langs etnische scheidslijnen, waar vele buitenlandse strijdgroepen zich in mengen. Er is een zwakkere coalitie van groepen die vanuit het westen gesteund worden. Maar steeds meer kregen terreurgroepen als Al Nusra en IS de overhand. Ook zij worden vanuit het buitenland gesteund, met name vanuit soennitische landen als Saoedi Arabië en Qatar, als westerse bondgenoten. In dit alles hebben de Koerden een eigen plaats, en hebben eigen strijders om hun gebieden te verdedigen.

In Irak liep de Amerikaanse bezetting op een ramp uit. Oude verschillen tussen verschillende groeperingen laaiden weer op onder de shijitische president Maliki, die vooral de eigen groepen steunde. Inmiddels is hij vervangen, en probeert men met steun van de USA de eenheid in het land te herstellen.

IS

Structuur en leiding

Het is een raadsel hoe snel deze beweging grote gebieden veroverde in Irak en Syrië, om daarin een eigen staat uit te roepen als Kalifaat. Het gebied dat door hen beheerd wordt is zo groot als Groot-Brittannië. De grens tussen Syrië en Irak wordt niet gerespecteerd, omdat die kunstmatig werd getrokken na de eerste wereldoorlog door de westerse machthebbers. Men heeft dezelfde organisatorische opbouw van het kalifaat zoals 1400 jaar geleden door de profeet Mohamed werd ingevoerd. In de praktijk betekent dat, dat de sharia als basis voor de wetgeving wordt gevolgd. Duizenden mensen werden al vermoord, of gedwongen te vertrekken wanneer ze de nieuwe wetgeving niet willen erkennen. De propaganda videos waarin westerse gijzelaars worden onthoofd roepen afschuw op in de hele wereld.

Aan het hoofd staat de mysterieuze **Abu Bakr Al-Baghdadi**, die zichzelf in juni als kalief, dwz de opvolger van de profeet heeft benoemd. Nadien wil hij "Kalief Ibrahim" genoemd worden. Hij leidt de organisatie sinds ongeveer vier jaar. Maar bijna niemand krijgt hem te zien.

Zijn twee naaste medewerkers zijn Adnan al-Sweidawi en Fadel al-Hayali, die hij 10 jaar geleden kende in een USA gevangenis. Zij zijn soennieten, die een hoge militaire functie hadden in het leger van Saddam Hoessein. Nadat de USA alle militairen die onder Saddam gediend hadden naar huis stuurde, sloten deze zich aan bij het soennitische verzet, zoals vele andere soennitische militairen uit de Saddam-tijd. Eerst vochten zij tegen de USA, daarna tegen de Shijitische president van Irak. De twee heren besturen resp. het deel in Syrië en het deel in Irak van IS. Samen met Al-Baghdadi vormen zij het "emiraat" van IS. Daaronder staan 12 gouverneurs die ieder een provincie besturen.

De bestuursorganisatie bestaat verder uit negen Raden, die elk een bepaald gebied bestrijken. De belangrijkste is de "Schura Raad" die bestaat uit negen mannen die kenners zijn van de islamitische wetgeving. Zij toetsen alles wat er in de staat gebeurt daaraan. Zo'n Schura-raad had ook de profeet Mohamed ingevoerd.

Einde diversiteit

De landen Irak en Syrië zijn van oudsher rijk aan verschillende culturen. De grenzen van Irak en Syrië zijn kunstmatige lijnen dwars door etnische gebieden, door de Britten en Fransen zo bepaald. De strijd tussen bevolkingsgroepen werd handig misbruikt voor eigen machtsaspiraties. De huidige situatie laat een beeld zien dat weer langs etnische scheidslijnen loopt. Maar nu zo dat culturen elkaar bestrijden en uitroeien. Het toppunt in die richting is wel de IS, die iedereen vermoord of verjaagt die hun versie van de Islam niet aanneemt. In Mosul werden de huizen van christenen met een N gemarkeerd. Christenen konden vluchten of zich bekeren. Hun huizen zijn ingenomen, vele kerken en andere belangrijke oude monumenten zijn verwoest. Het gaat hier om de oudste christelijke groeperingen in de wereld. Maar niet alleen Christenen, ook allerlei andere groepen, en met name vrouwen worden bedreigd en misbruikt. We zien de culturele rijkdom en diversiteit vernietigd worden voor onze ogen.

Iran

In deze tijd vonden weer gesprekken plaats over het atoomprogramma van Iran. Al vele jaren worden Iran sancties opgelegd vanwege hun atoomprogramma, omdat gevreesd wordt dat zij kernwapens ontwikkelen. Dat is nooit aangetoond. Iran tekende het Non-proliferatie verdrag tegen de verspreiding van kernwapens, en heeft recht op kernenergie als stroomleverancier. Daar tegenover heeft Israël een geschatte 200 kernwapens, waarover niets wordt medegedeeld, en geen controle wordt geeist. Israël dringt er al jaren op aan dat de kerncentrales in Iran worden uitgeschakeld met bombardementen. Ook in deze context plaatst Israël zich buiten de internationale orde, wat het zich kan veroorloven door de steun van de USA. De nucleaire capaciteit wordt met behulp van het westen alleen maar uitgebouwd, bijvoorbeeld door de recente levering van kernonderzeeërs door Duitsland.

Al 11 jaar onderhandelen de vaste leden van de veiligheidsraad plus Duitsland met Iran over het atoom programma. Op 24 november liep de laatste deadline af om een akkoord te bereiken. De volgende termijn is op juli gesteld. De onderhandelingen gaan door.

De EU

De EU lijkt steeds ongeduldiger te worden met Israël vanwege de doorgaande uitbouw van nederzettingen. Toch worden er tot nu toe weinig daden gesteld. Vijf landen waarschuwen hun bedrijfsleven voor eventuele gevolgen wanneer

de twee-staten oplossing wordt bereikt.

In november was er ophef over een intern discussie document van de EU, dat in handen kwam van de Israëliische krant Haaretz. In dit document worden allerlei voorstellen gedaan om Israël onder druk te zetten, op te houden met de uitbouw van nederzettingen. De maatregelen zijn nog steeds erg terughoudend : <http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/1.627012>. De nieuwe buitenlandchef van de EU, Federica Mogherini liet weten dat het om een informeel discussiestuk gaat, en er niets besloten is. Wel is een duidelijke veroordeling uitgesproken van de nederzettingen politiek. De EU houdt vast aan het internationale recht, wat betekent dat de bezetting en de nederzettingen illegaal zijn. Zou de EU werkelijk eens een stap gaan maken?

Erkenning Palestina

Inmiddels hebben een aantal Europese landen wel een stap gemaakt door Palestina als staat te erkennen. Na Tsjechië, Polen, Slowakije, Hongarije, Malta, en Bulgarije sloot Zweden zich hier als laatste EU land daarbij aan. In de VN hebben 130 landen dat al gedaan. In Nederland heeft de PvdA dit opnieuw op tafel gelegd, maar hun eigen minister Koenders wijst het voorlopig af. Vanuit Israël en de USA wordt die stap veroordeeld, er zou eerst een vredesregeling moeten komen. Maar Israël stelt als bovenliggende partij voortdurend hogere eisen en negeert de resoluties van de VN. Wanneer Palestina wereldwijd als staat erkend wordt, heeft het een wat sterkere positie in de onderhandelingen. Bovendien kan het dan ook zelf meer verantwoordelijk gehouden worden voor het eigen bestuur, en moet het laten zien zelf wel een democratisch land te willen zijn waarin de mensenrechten worden gerespecteerd.